

Η συγκλονιστική εμπειρία κρατούμενης που ανακάλυψε τον Θεό στη φυλακή

/ [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#)

Image not found or type unknown

Η Μ.Α. -έγκλειστη μέχρι πρότινος στις γυναικείες Φυλακές του Ελεώνα- λίγο προτού μεταφερθεί στο δικαστήριο, άφησε ένα συγκλονιστικό γράμμα στον πνευματικό της π. Γεώργιο Μπάμπο (άμισθος ιερέας), ο οποίος στάθηκε δίπλα της σαν αληθινός πατέρας. Η ελπίδα στον Θεό λυτρώνει αυτούς που έπεσαν στην αμαρτία, ανορθώνει τους πληγωμένους, λύνει τα δεσμά των αιχμαλωτισμένων. Ρίχνει βάλαμο παρηγοριάς στα τραύματα της καρδιάς που πενθεί» αναφέρει ο Άγιος Νεκτάριος.

Αυτό ακριβώς το βάλαμο ανακάλυψε και η Μ.Α., μια βασανισμένη νεαρή γυναίκα, η οποία μέχρι πρότινος υπήρξε τρόφιμος των γυναικείων φυλακών στον Ελεώνα Θηβών.

Η παραμονή της στο σωφρονιστικό ίδρυμα είχε αποτέλεσμα να ανακαλύψει την αγάπη του Θεού προς τα πλάσματά Του μέσα από τη γνωριμία της με τον άμισθο ιερέα των φυλακών π. Γεώργιο Μπάμπο.

Στο έργο του π. Γεωργίου έχουμε αναφερθεί αρκετές φορές, καθώς αθόρυβα και ταπεινά έχει αφιερώσει τον εαυτό του στην ανακούφιση των έγκλειστων γυναικών. Μέσα σε αυτά τα επίγεια κολαστήρια συναντά καθημερινά γυναίκες που για διάφορους λόγους έχασαν

τον προσανατολισμό τους. Και είναι εκεί, με σκοπό να τις ανακουφίσει, να τους μεταφέρει την ελπίδα του Χριστού, να γιατρέψει τις ανοιχτές πληγές σε όσες το επιθυμούν, σε όσες μετανοούν με ειλικρίνεια, καθώς γνωρίζει πως η λύτρωση έρχεται μέσω της ψυχικής κάθαρσης, που παραπέμπει στη μετάνοια.

Η Μ.Α. αποφάσισε να γονατίσει με παρρησία κάτω από το πετραχήλι του παπα-Γιώργη παραμονή της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού. Σε αυτό «ακούμπησε» όλους τους καημούς και τα κρίματά της, αλλά και ένα τραγικό μυστικό που έκρυβε μέσα της από τότε που ήταν κοριτσάκι, το οποίο τη στιγματίσει για όλη της τη ζωή. Θα λέγαμε πως ήταν και η αιτία που η κοπέλα οδηγήθηκε στα σκοτεινά μονοπάτια της παραβατικότητας.

ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ, Η ΕΛΠΙΔΑ

Η Μ.Α. κατάλαβε ότι δεν μπορεί να στηρίζει πια τις ελπίδες της στους ανθρώπους και στις ψεύτικες υποσχέσεις, και συνειδητοποίησε για πρώτη φορά στη ζωή της πως η μόνη παρηγοριά της είναι η ελπίδα της Θείας Χάριτος. Πάνω απ' όλα, βρήκε τη δύναμη να συγχωρήσει όλους όσους ήταν υπεύθυνοι για τον εγκλεισμό της στη φυλακή. Η πατρική αγκαλιά του πνευματικού ήταν εκείνο που, τελικά, της έδωσε το θάρρος να συγχωρήσει, να μην καταδικάζει και να μην κατηγορεί πια κανέναν. Μέσα από την επώδυνη επίγνωση του εαυτού της ανακάλυψε τον ίδιο τον Θεό, την αγάπη και τη συμπόνια. Η Μ.Α., λίγο προτού μεταφερθεί στο δικαστήριο για την εκδίκαση της υπόθεσής της, άφησε στο κελί της ένα γράμμα.

Η ΣΥΓΧΩΡΗΣΗ

Σε αυτό αναφέρεται σε όσα έζησε την ώρα της εξομολόγησης και όσα ένιωσε κοντά στον πνευματικό της, τον π. Γεώργιο Μπάμπο, ο οποίος την έκανε να νιώσει για πρώτη φορά στη ζωή της τι σημαίνει πατέρας, κάτι που δεν είχε αισθανθεί ποτέ και απεγνωσμένα αναζητούσε έως τα 26 της χρόνια.

Στην επιστολή της γράφει: «Πάτερ Γεώργιε, σας ευχαριστώ από τα βάθη της ψυχής μου που δεχτήκατε να ακούσετε, να βοηθήσετε να καθαρίσω ένα βάρος που κουβαλούσα 26 ολόκληρα χρόνια. Δεν θα ξεχάσω ποτέ πώς ανοίξατε σε μια αβάπτιστη κοπέλα που είχε κάνει αρκετά λάθη, γιατί ποτέ δεν είχε κοντά της αγάπη και στήριξη από κανέναν, την αγκαλιά σας. Η αγάπη σας, η καθοδήγησή σας, ο τρόπος που με δεχτήκατε κοντά στον Θεό και μου δείξατε πόσο μεγάλη είναι η αγκαλιά Του και πόσο μπορεί να συγχωρεί με έκανε να κάνω πολλά μαζεμένα βήματα και να τρέξω κοντά Του και εσείς είστε το χέρι που με τράβηξε στην αγκαλιά Του.

Κατάφερα να πω σ' εσάς, σαν να γίνατε κανονικός μου πατέρας, όλα όσα φοβόμουν, όσα με πονούσαν, όσα με τάραζαν, όλα όσα μου είχαν προκαλέσει μεγάλη πληγή στην ψυχή μου, όλα όσα με έσπρωχναν στα λάθος μονοπάτια, στις λάθος συνήθειες και κόντεψαν να μου καταστρέψουν τη ζωή, ίσως και να μου τη στερήσουν άδικα, γιατί δεν είχα ποτέ περπατήσει στον δρόμο της γνώσης για τον Θεό, τον Θεό που βρήκα στην πιο δύσκολη στιγμή, στον χειρότερο πάτο της ζωής, που τελικά έγινε το πιο σπουδαίο μάθημα.

Ευχαριστώ δεν θα σας πω, γιατί αυτό θα ήταν σαν να τελειώνει εδώ η αγκαλιά σας για μένα, ένα παιδί σας, ευχαριστώ λέμε για ένα ποτήρι νερό, για μια αγκαλιά σε ένα περαστικό. Εγώ σ' εσάς χρωστώ το ότι καθάρισα την ψυχή μου, το ότι πίστεψα πως όσα ένιωθα για τον Θεό είναι αλήθεια, σ' εσάς χρωστώ -και θα το αποδείξω με τις πράξεις μου στο υπόλοιπο της ζωής μου- πως κατάφερα να βγω στο φως Του και ελπίζω, όσο θα καθαρίζω την ψυχή, το σώμα, τις πληγές, τις συνήθειές μου που με οδήγησαν κοντά στην καταστροφή, ότι εσείς θα είστε κοντά μου να τα βλέπετε και να τα απολαμβάνετε.

Αν όχι -γιατί ο Θεός έχει άλλα σχέδια και ίσως δεν μπορέσετε να με έχετε κοντά σας-, εγώ πάντα θα θυμάμαι το πρώτο βήμα που έκανα μέσα στην αγκαλιά σας, θα προσεύχομαι για εσάς και θα ευχαριστώ που είχα τον Θεό κοντά μου μέσα από εσάς και σήμερα, την τελευταία φορά στο εκκλησίασμά σας πριν από το δικαστήριό μου -κομβική στιγμή στη ζωή μου-, κατάφερα να συγχωρήσω εξαιτίας σας το άτομο που σας έχω αναφέρει στις συζητήσεις μας, που μου προκάλεσε μεγάλο πόνο.

Μου προτείνετε να ξεχάσω το όνομά του. Επειδή όμως με στιγματίσε για χρόνια το γεγονός, σήμερα ανέλπιστα κατάφερα μέσα από τα δάκρυά μου να καθαρίσω και να συγχωρήσω το συγκεκριμένο άτομο και έτσι θα κάνω πραγματικότητα τη συμβουλή σας. Θα επικοινωνήσω σύντομα μαζί σας».

Πηγή: vimaorthodoxias.gr